

A PEU
DE CARRER

CATALINA
Gayà

ARXIU

►► Un guàrdia urbà de paisà deté una dona que havia robat una cartera en una botiga, el 2012.

Els lladres del Nadal

Ha començat la campanya de Nadal dels lladres. Una botiga del centre, una trucada i la dependenta d'una altra botiga de la mateixa marca explica, a l'altre costat de la línia, que hi acaba d'entrar un lladre. Les expressions de la noia d'aquest costat són contundents: «¿L'has fet fora?», pregunta. Sí. Em tranquil·lizes. Comença l'explicació de la cronologia i de com els lladres han canviat les tècniques per la crisi.

La cronologia: van aparèixer per primera vegada, aquest hivern, el dijous 13 de desembre i van pentinar –sense èxit– el carrer. La tècnica: observació a través de l'aparador; anotació mental de la ubicació del magatzem, si és en un pis superior o inferior, i entrada en escena. Un intenta distreure l'encarregada mentre un altre, o altres, busquen la manera d'arribar a la caixa o de quedar-se'n el mòbil, que acostuma a reposar sobre el taulell.

«Abans les botigues estaven plenes, i el que feien era intentar emportar-se'n alguna bossa. Ara, com que la majoria de temps estem soles, intenten distreure'ns», deia la dependenta que havia rebut la trucada. ¿Li ha passat recentment? «Per sort, me'n vaig lliurar. Al juliol, em van robar el mòbil amb la tècnica del

paperet. Aquella vegada van entrar a unes quantes botigues en aquest mateix carrer». Al juliol, hi va haver una onada de robatoris de mòbils: sempre els mateixos tres nois, sempre amb el paperet. A vegades, en una terrassa, algú es posava a cridar que marxessin perquè dies abans havia estat víctima d'aquella banda.

Surto de la botiga. A peu de carrer, l'aparador és gran i és fàcil veure els moviments de qui hi ha a dins. En un altre comerç d'aquest mateix car-

«Van i vénen, però per festes seran per aquí. Fan la campanya nadalenca»

rer, que en aquesta crònica és anònim, em reben dos dels nois que hi treballen. És un taller i tots dos són de la generació d'emprenedors que han muntat un negoci, que hi posen totes les ganes del món i que, segurament, fins fa poc no s'havien hagut d'enfrontar als lladres.

«No, mai. La primera vegada que van entrar jo no sabia ni què fer, va ser per instint», diu la noia. L'ordinador és al fons del taller. Es nota que no és al lloc on el volien col·locar.

«El vam moure. La primera vegada va entrar un home i, sense ni tan sols adona'ns-en, ja tenia l'ordinador a les mans. Quan ho vaig veure, li vaig anar al darrere i li vaig preguntar què estava fent. Em va dir que buscava informació. Em va entrar el dubte i li vaig prendre les dades per a enviar-les-hi. No ho sé, vaig dubtar; potser era cert, potser no».

¿La segona vegada? «Fa menys d'una setmana». El divendres 13. ¿Els que van pentinar el carrer? «Sí. Van entrar tres». «Feien molt mala pinta», intervé el seu company. «Dos van intentar bloquejar-nos el pas, ens demanaven tonteries per distreure'ns. L'altre feia veure que parlava pel mòbil a prop de l'ordinador, iperò aquí no hi ha cobertura! Jo no li treia l'ull de sobre. No sé com, vaig poder sortir del setge i vaig anar cap a l'ordinador. Els vam fer fora de la botiga, però estàvem tremolant».

Pobresa sense pàtria

► ¿D'on van treure el valor? «No ho sé, ja ens havien explicat la jugada». En cap moment la noia ha descrit aquells homes. Simplement ha relatat els fets. Parlem d'ells. Ella diu que la pobresa és pobresa i que no té cap pàtria.

Trec el mòbil: no, no hi ha cobertura. Pregunto als carrers pròxims i em diuen que aquest any està tot més tranquil que altres. «Van i vénen, però ara per les festes, segur que seran per aquí perquè sempre fan la campanya de Nadal», diu una altra dependenta. ≡

cgaya@elperiodico.com